

[Socialministeren.]

skal jeg gøre følgende Bemærkninger: Ifølge den gældende Arbejdsløshedslovs § 17, Stk. 1, Nr. 10, der ganske svarer til § 17, Stk. 1, Nr. 10 i Arbejdsløshedsloven af 20. Maj 1933, kan en anerkendt Arbejdsløshedskasse ikke yde Understøttelse til Medlemmer, der uden fyldestgørende Grund vægrer sig ved at overtage passende Arbejde, som er anvist af Kassens Bestyrelse, et offentligt Arbejdsanvisningskontor eller Kommunalbestyrelsen. For at Understøttelse efter denne Bestemmelse ikke kan ydes, kræves det altsaa for det første, at der skal være anvist paagældende passende Arbejde, og dernæst, at han har nægtet at overtage dette.

Hovedregelen er altsaa herefter, at Understøttelse ikke maa afslaaes med en almindelig Henviisning til, at der er Arbejde at faa, men at der maa foretages en nærmere Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde. Jeg skal i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet om de sociale Udvalgs Adgang til at nægte Understøttelse efter Forsorgsloven under Hensyn til de foreliggende Arbejdsmuligheder ligger ganske paa Linie med Spørgsmaalet om Retten til den forsikringsmæssige Arbejdsløshedsunderstøttelse, idet de sociale Udvalg kun kan nægte, at der ydes Hjælp i Tilfælde, hvor den paagældende gør sig skyldig i og opretholder en Arbejdsvægring, der efter Arbejdsløshedsloven vil medføre Bortfald af Understøttelse. Udvalgene kan saaledes som Hovedregel kun nægte Understøttelse, naar der, som jeg før nævnte, har været anvist den paagældende et passende Arbejde og han har nægtet at overtage dette. Dette er dog selvfølgelig ikke saadan at forstaa, at de arbejdsløse skal være berettigede til i ethvert Tilfælde at forholde sig rent passivt og møde med Krav om enten Arbejde eller kontant Understøttelse. Hvis det drejer sig om en aabenbart arbejdssky Person, hvis Forhold nøje kendes, og med Hensyn til hvem der haves Erfaring for, at den paagældende maaske endda gentagne Gange har vægret sig ved at overtage passende Arbejde, behøver man ikke at kræve, at der paa ny skal foreligge en positiv Arbejdsmøgtelse, men maa straks kunne nægte Ydelsen af kontant Understøttelse.

Naar jeg herefter ser paa det forelagte Lovforslag, er Hovedsagen i dette netop, at det skal være tilstrækkeligt til Nægtelse af Arbejdsløshedsunderstøttelse til ugifte Personer, at der blot er „Mangel paa Arbejdskraft“ inden for et Erhvervsomraade. Forslaget vil betyde, at Understøttelse til

ugifte Personer skal bortfalde, uden at der er anvist disse et bestemt Arbejde, som de har vægret sig ved at overtage, naar blot der efter de foreliggende Oplysninger maa antages at være ledige Pladser inden for det paagældende Fag, f. Eks. blot under Henviisning til, at der annonceres Pladser her og der.

Konsekvenserne heraf vil blive, at de arbejdssøgende for at faa Understøttelse maatte gaa fra Sted til Sted for at skaffe Bevis for, at de ikke kunde faa Arbejde. Man vil herved fratage de arbejdssøgende den Beskyttelse, som er nødvendig, hvis de ikke ganske skal prisgives Vilkaarligheden.

Det forelagte Lovforslag tager formentlig særlig Sigte paa Arbejdsforholdene inden for Landbruget, og Forholdet er formentlig her det, at det er en bestemt Type, der er Brug for til Arbejde paa Landet. Landbrugerne vil ikke have enhver arbejdssøgende Mand eller Kvinde i deres Hus, men vil have en Garanti for, at den paagældende kan indpasse sig efter Hjemmets Skik; men netop herved viser det sig, at man ikke kan nægte arbejdssøgende at faa Understøttelse blot ved at henvise til, at der annonceres om ledige Pladser.

Jeg maa endvidere bemærke, at selve det Kriterium, der skal bevirke, at Understøttelsen bortfalder, nemlig at der foreligger „Mangel paa Arbejdskraft“, er saa ubestemt angivet, at det maa betegnes som ugerligt at administrere Bestemmelsen. Der er nemlig ikke angivet noget nærmere til Belysning af, naar der foreligger „Mangel paa Arbejdskraft“, der udtales slet intet om, hvor mange ledige Pladser der skal være, for at man kan tale om „Mangel paa Arbejdskraft“.

Det er muligt, at det nuværende System ikke altid virker helt tilfredsstillende, men hvis dette er Tilfældet, ligger det i, at de offentlige Arbejdsanvisningskontorer ikke benyttes i saa vid Udstrækning som nødvendigt. Jeg skal her henlede Opmærksomheden paa, at Socialministeriet for at afhjælpe disse Forhold i et ret omfattende Cirkulære af 30. April 1934 har gjort Rede for Arbejdsanvisningens Organisation og henstillet til Kommunalbestyrelserne, at disse med de Midler, der staar til deres Raadighed, bidrager til at fremme Benyttelsen af den offentlige Arbejdsanvisning samt til Styrkelse af Institutionens Virksomhed træffer de for Kommunens Vedkommende fornødne Kontrolforanstaltninger. Man vil herved opnaa dels i saa vid Udstrækning som muligt at bringe Arbejdsgiver og arbejdsledige i Forbindelse med hinanden, dels faa Mulighed for at konstatere uberet-